

Besvarelse (28/3 79):

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

I den i spørgsmålet nævnte folketingsbeslutning opfordres regeringen til at undersøge mulighederne for at fremme kommunalbestyrelsernes indflydelse på zonelovsadministrationen, afsluttende med et lovforslag fremsat senest den 31. december 1979. Det er en forudsætning, at den gældende planlægningslovgivning respekteres, og at de hensyn, som zoneloven skal varetage, ikke svækkes.

Beslutningen er foreløbig fulgt op ved, at planstyrelsen er anmodet om at iværksætte undersøgelser, der belyser zonelovens betydning og virkninger samt lovens samfundsøkonomiske betydning. Redegørelser om disse undersøgelser vil foreligge først på sommeren 1979, og resultaterne vil indgå som grundlag for et lovforslag om ændring af zoneloven.

Den afgørelse, som der henvises til i spørgsmålet, er truffet inden for de sidste 14 dage af Vejle amtsråd. Afgørelsen er endnu ikke indbragt for planstyrelsen. Jeg har således kun kendskab til sagen fra omtalen i dagspressen den 21. marts 1979.

Det fremgår af denne omtale, at amtsrådet har meddelt afslag på en zonelovsansøgning om byggeri af en idrætshal fra Hedensted kommune. Forinden amtsrådet traf afgørelse, havde kommunen allerede iværksat byggeriet. Dette kan efter min opfattelse ikke i sig selv tale for, at et forslag om at tillægge kommunerne øget indflydelse på zonelovsadministrationen fremskyndes. Det er netop i folketingsbeslutningen forudsat, at zonelovshensynene ikke svækkes, og at den gældende planlægningslovgivning respekteres.

Til *ministeren for skatter og afgifter (22/3 79)* af:

Jens Møller (KrF):

»Hvor ofte har der i landsskatteretten fundet nye voteringer sted i sager, der havde været gjort til genstand for mundtlig behandling, og hvor omstændighederne i forbindelse med sagen og voteringens genoptagelse var af en sådan karakter, at de kan sidestilles med de sager, som var baggrunden for ministerens udtalelse i folketinget den 28. februar 1979 om, at nye voteringer ikke er usædvanlige?«

(Spm. nr. 748).

Begrundelse.

I den mere og mere omtalte affære fra landsskatteretten er et centralt punkt, hvorvidt der er blevet benyttet en sædvanlig fremgangsmåde eller fremgangsmåden er af en så usædvanlig karakter, at den kan danne grundlag for kritik.

Det er derfor væsentligt at få belyst holdbarheden af skatteministerens ovenfor omtalte udtalelse.

I en artikel i Politiken den 17. marts 1979 opfordrer universitetslærer i statsret, landsskatteretsmedlem Poul Boeg skatteministeren til at angive et eneste eksempel på, at der blot inden for de sidste 20 år i landsskatteretten er anvendt en fremgangsmåde, der kan sidestilles med det, der nu er sket. Boeg påpeger, at følgende 8 betingelser skal være opfyldt, for at tilfældene skal kunne sidestilles:

Sagen blev behandlet ved mundtlig domsforhandling.

Voteringen blev afsluttet uden noget forbehold i umiddelbar fortsættelse af domsforhandlingen.

Den trufne afgørelse var i skatteborgerens favor.

Der forelå intet nyt faktum som grundlag for en genoptagelse.

Der forelå intet nyt argument som grundlag for en genoptagelse.

En genoptagelse førte til, at sagen fik et ændret udfald.

Sagen angik ikke spørgsmål, der beroede på et skøn eller på anden måde frembød særlig tvivl, f. eks. en lovforklningstvivil.

Sagen havde udprægede politiske overtoner.

Besvarelse (30/3 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Spørgsmålet har været forelagt landsskatteretten, der har oplyst, at man ikke er bekendt med nogen sag, som kan sidestilles med de sager, der er nævnt i spørgsmålet.

Landsskatteretten har endvidere oplyst, at henvend 99 pct. af rettens kendelser afsiges på grundlag af skriftlig votering, medens de resterende sager afgøres på grundlag af vote-